

PAVLŮV LIŠT ŘÍMANŮM

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný apoštol, oddělený pro Boží evangelium, ²které Bůh skrze své proroky již dávno zaslíbil ve svatých Písmech. ³Toto evangelium je o jeho Synu – který se tělem narodil z Davidova semene, ⁴Duchem Svatým však byl skrze vzkříšení z mrtvých mocně označen jako Boží Syn – o našem Pánu Ježíši Kristu. ⁵Skrze něj a pro jeho jméno se nám dostalo této milosti, totiž apoštolství, aby lidé ze všech národů došli poslušnosti víry; ⁶k nim patříte i vy, povolání Ježíšem Kristem.

⁷Všem Bohem milovaným povoláním svatým v Římě: Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Nestydím se za evangelium

⁸Především za vás všechny děkuji svému Bohu skrze Ježíše Krista – vždyť o vaši víře mluví celý svět! ⁹Bůh, jemuž sloužím svým duchem v evangeliu jeho Syna, je mi svědkem, že se o vás neustále zmiňuji ¹⁰ve svých modlitbách. Stále prosím za to, aby se mi konečně už někdy podařilo přijít z Boží vůle k vám. ¹¹Toužím se s vámi setkat, abych se s vámi podělil o nějaký duchovní dar k vašemu posílení, ¹²to jest, abychom se navzájem povzbudili: vy mojí vírou a já vaší.

¹³Nechci bratři, abyste nevěděli, že jsem vás už mnohokrát chtěl navštívit (ale dosud mi v tom vždy bylo zabráněno), abych přinesl užitek i mezi vámi tak jako mezi ostatními národy. ¹⁴Jsem dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i prostých, ¹⁵takže pokud jde o mne, jsem odhodlán kázat evangelium i u vás v Římě.

¹⁶Nestydím se za Kristovo evangelium – vždyť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. ¹⁷V něm se totiž zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře, jak je psáno: „Spravedlivý pak bude žít z víry.“

Lidská zvrácenost

¹⁸Z nebe se zjevuje Boží hněv proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svévolně potlačují pravdu. ¹⁹Co se dá o Bohu poznat, je jim zřetelné, neboť jim to Bůh odhalil. ²⁰Jeho neviditelné znaky – jeho věčnou moc a božství – lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle. Nemají tedy výmluvu. ²¹Ačkoli Boha poznali, nectili ho jako Boha. Místo, aby byli vděční, propadli ve svých myšlenkách marnosti a jejich nerozumné srdce se ocitlo ve tmě. ²²Prohlašují se za moudré, ale jsou blázní. ²³Slávu nesmrtelného Boha vyměnili za pouhé obrazy smrtelného člověka, ptáků, zvěře i plazů. ²⁴Bůh je proto vydal nečistotě, po níž v srdci toužili, aby si navzájem prznili těla, ²⁵když vyměnili Boží pravdu za lež a ctili stvoření a sloužili mu raději nežli Stvořiteli, který je pozehaný na věky. Amen.

²⁶Bůh je proto vydal hanebným vášním. Jejich ženy vyměnily přirozené obcování za to, které je proti přírodě. ²⁷Stejně tak muži opustili přirozené obcování se ženou a vzpláli touhou k sobě navzájem; muži páchají nestydatost s muži a za svou zvrácenost na sebe přivádějí nevyhnutelnou odplatu. ²⁸Když jim známost Boha nebyla dost dobrá, Bůh je vydal jejich zvrácené mysli, aby páchali neslušnost. ²⁹Jsou prolezlí nepravostí, smilstvem, podlostí, chamtivostí a záští; jsou plní závisti, vraždychtivosti, svárlivosti, lsti a zlomyslnosti; ³⁰šťváči a pomlouvači, odpůrci Boha, zpupní, arogantní, vychloubační, vynalézaví ve zlu, vzpurní k rodičům; ³¹nerozumní, nespolehliví, bezcitní, nesmířitelní a nemilosrdní. ³²Přestože znají Boží

rozsudek smrti nad pachateli těchto věcí, nejenže je sami dělají, ale ještě to ostatním schvalují.

Bůh nikomu nestraní

2 Chceš-li však někoho soudit, člověče, věz, že sám nemáš výmluvu, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe – vždyť sám děláš to, co soudíš! ²Víme, že Boží soud nad pachateli těch věcí se zakládá na pravdě. ³Myslíš si snad, člověče, že unikneš Božímu soudu, když soudíš druhé, ale sám děláš totéž? ⁴Anebo snad podceňuješ bohatství jeho laskavosti, shovívavosti a trpělivosti? Nechápeš, že tě Boží dobrota vede k pokání? ⁵Kvůli své tvrdosti a nekajícímu srdci však proti sobě hromadíš hněv, který se zjeví v den hněvu a Božího spravedlivého soudu. ⁶On odplatí každému podle jeho skutků – ⁷těm, kdo vytrvale konají dobro a hledají slávu, čest a nesmrtelnost, věčným životem; ⁸těm, kdo ve svém sobectví odmítají pravdu a řídí se nepravostí, však odplatí zuřivým hněvem. ⁹Souzení a úzkost čeká duši každého člověka, který koná zlo, předně Žida, ale i Řeka. ¹⁰Každého, kdo koná dobro, předně Žida, ale i Řeka, pak čeká sláva, čest a pokoj. ¹¹Bůh totiž nestraní nikomu.

¹²Všichni, kdo hřešili bez Zákona, bez Zákona také zahynou; všichni, kdo hřešili pod Zákonem, budou souzeni Zákonem. ¹³Před Bohem totiž nejsou spravedliví ti, kdo Zákon slyší, ale ti, kdo Zákon plní. ¹⁴Pohané nemají Zákon, ale když sami přirozeně dělají, co Zákon žádá, pak jsou Zákonem sami sobě. Nemají sice Zákon, ¹⁵ale prokazují působení Zákona zapsaného v jejich srdcích. Dosvědčuje to i jejich svědomí: jejich vlastní myšlenky je někdy obviňují a jindy obhajují. ¹⁶Takto bude podle mého evangelia v onen den Bůh soudit lidská tajemství skrze Ježíše Krista.

Má Žid výhodu?

¹⁷Ty si ovšem říkáš Žid, spoléháš na Zákon a chlubíš se Bohem. ¹⁸Znáš jeho vůli a víš, co je správné, neboť se učíš ze Zákona. ¹⁹Pokládáš se za vůdce slepých a světlo zatemněných, ²⁰vychovatele nevědomých a učitele nedospělých, neboť máš Zákon za ztělesnění poznání a pravdy. ²¹Když poučuješ druhého, proč se nepoučíš sám? Kážeš: Nekrad, a přitom sám kradeš? ²²Rikáš: Necizolož, a sám cizolozíš? Stítíš se model, a přitom pácháš svatokrádež? ²³Chlubíš se Zákonem, a přitom zneuctíváš Boha porušováním Zákona? ²⁴Jak je psáno, „Pohané pohrdají Božím jménem kvůli vám“.

²⁵Obrázka má totiž cenu, jen pokud dodržíš Zákon. Pokud Zákon porušuješ, z tvé obřízky nic nezbylo. ²⁶Kdyby neobřezaný člověk dodržoval ustanovení Zákona, nebude se mu to počítat za obřízku? ²⁷Není tělesně obřezán, ale plní Zákon, a tak odsoudí tebe, který i s literou a obřízkou Zákon porušuješ. ²⁸Pravý Žid totiž není ten, kdo je jím zjevně, a pravá obřízka není ta zjevná na těle. ²⁹Skutečným Židem je ten, kdo je jím v nitru a má srdce obřezané Duchem, ne literou. Takový dojde chvály, nikoli od lidí, ale od Boha.

3 Má tedy Žid nějakou výhodu? Má obřízka nějakou cenu? ²Každopádně, velikou! Především jím byla svěřena Boží slova. ³Jistě, někteří z nich byli nevěrní, ale co pak jejich nevěrnost může zrušit Boží věrnost? ⁴V žádném případě! Ať si je každý člověk lhář, Bůh bude pravdomluvný. Jak je psáno:

„Ve svých výrocích budeš ospravedlněn, ve svém soudu budeš vítězem.“

⁵Když ale naše nepravost dokazuje Boží spravedlnost, co na to řekneme? Není Bůh (lidsky řečeno) nespravedlivý, když nás trestá svým hněvem? ⁶V žádném případě!

Vždyť jak by potom Bůh soudil svět? ⁷Někdo namítne: „Proč ale mám být souzen jako hříšník, když se mou lží jen potvrzuje Boží pravdomluvnost k jeho slávě?“ ⁸To už by se mohlo rovnou říci: „Páchejme zlo, ať přijde dobro.“ Někteří pomlouváči o nás tvrdí, že právě takto mluvíme; takové ovšem čeká spravedlivý trest.

Nikdo není spravedlivý

⁹Nuže, jsme na tom lépe než pohané? Ani v nejmenším! Právě jsme přece usvědčili Židy i Řeky, že jsou všichni poddaní hříchu. ¹⁰Jak je psáno:

„Nikdo není spravedlivý, není ani jediný;

¹¹nikdo nechce porozumět, Bůh nikomu nechybí.

¹²Všichni zabloudili z cesty, dočista se zkazili; není, kdo by konal dobro, není vůbec žádný.“

¹³„Zející hrob je hrdlo jejich, nástroje klamu jejich jazyky.

Hadí jed mají skrytý pod rty,

¹⁴hořké kletby tryskají z jejich úst.“

¹⁵„Prolévat krev spěchají jejich nohy,

¹⁶zkáza a bída jsou jejich průvodci,

¹⁷cestu pokoje ale nepoznali;

¹⁸na Boží bázeň vůbec nehledí.“

¹⁹Víme, že cokoli Zákon říká, říká těm, kdo jsou pod Zákonem, aby tak byla zacpána každá ústa a aby byl celý svět vystaven Božímu soudu. ²⁰Na základě skutků Zákon před ním nebude ospravedlněn nikdo; Zákon totiž přináší jen poznání hříchu.

Víra ospravedlňuje

²¹Nyní je však mimo Zákon zjevena Boží spravedlnost, kterou Zákon i Proroci dosvědčují – ²²Boží spravedlnost,

jež skrze víru v Ježíše Krista přichází ke všem a na všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu: ²³všichni zhřešili a chybí jim Boží sláva. ²⁴Jsou však zdarma ospravedlňování jeho milostí, skrze vykoupení v Kristu Ježíši. ²⁵Jeho Bůh určil za obět smíření pro ty, kdo věří v jeho krev, aby tak prokázal svou vlastní spravedlnost. Bůh totiž ve své shovívavosti prominul předešlé hříchy, ²⁶aby nyní prokázal svou spravedlnost, aby se ukázalo, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo věří v Ježíše.

²⁷Kde je tedy chloubka? Byla vyloučena. Jakým zákonem? Snad skutků? Nikoli, ale zákonem víry. ²⁸Máme tedy za to, že člověk je ospravedlňován vírou bez skutků Zákonu. ²⁹Je snad Bůh jen Bohem Židů? Není i Bohem pohanů? Jistěže i pohanů! ³⁰Je přece jediný Bůh; ten ospravedlní obřezané díky víře a neobřezané skrze víru. ³¹Rušíme tedy vírou Zákon? V žádném případě! Naopak, Zákon potvrzujeme.

Abrahamův příklad

4 Co na to řekneme? Co získal náš tělesný praotec Abraham? ²Kdyby byl Abraham uznán za spravedlivého na základě skutků, měl by se čím chlubit, ale ne před Bohem! ³Co však říká Písmo? „Abraham uvěřil Bohu, a to mu bylo počteno za spravedlnost.“ ⁴Ten, kdo koná skutky, nedostává odplatu z milosti, ale z povinnosti. ⁵Kdo ale místo skutků věří v Toho, který ospravedlňuje bezbožného, tomu se za spravedlnost počítá jeho víra. ⁶Vždyť i David blahoslaví člověka, kterému Bůh přičítá spravedlnost bez skutků:

⁷„Blaze těm, jichž nepravosti byly odpuštěny, těm, jejichž hříchy byly přikryty.

⁸Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hříchy!“

⁹Platí toto blahoslavení jen pro obřezané, nebo i pro neobřezané? Říkáme, že Abrahamovi byla jeho víra

„počtena za spravedlnost“. ¹⁰Nuže, kdy mu byla počtena? Poté, co byl obřezán, anebo předtím? Nebylo to po obřizce, ale před ní! ¹¹Znamení obřizky pak přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl už před obřezáním. Je tedy otcem všech neobřezaných věřících, kterým je spravedlnost přičtena, ¹²a otcem těch obřezaných, kteří nemají jen obřizku, ale také kráčejí ve šlépějích víry, kterou měl náš otec Abraham ještě před obřizkou.

¹³Když se Abrahamovi a jeho semeni dostalo zaslíbení, že mu bude patřit svět, nebylo to na základě Zákona, ale na základě spravedlnosti z víry. ¹⁴Kdyby jeho dědici měli být lidé Zákona, byla by ta víra zmařena a zaslíbení zrušeno. ¹⁵Zákon přináší hněv; vždyť kde není Zákon, není přestupek. ¹⁶Zaslíbení ovšem vychází z víry, aby se řídilo milostí, aby bylo zaručeno všemu semeni – nejen přívržencům Zákona, ale také následovníkům Abrahamovy víry. Ten je otcem nás všech ¹⁷(jak je psáno: „Učinil jsem tě otcem mnohých národů“) před Bohem, kterému uvěřil, který oživuje mrtvé a volá věci, které nejsou, aby byly.

¹⁸V naději proti vši naději Abraham uvěřil, že bude otcem mnohých národů; bylo mu totiž řečeno: „Tak početné bude tvé semě.“ ¹⁹I když mu bylo skoro sto let, neochaboval ve víře: nehleděl na své už nemohoucí tělo ani na neplodnost Sárina lůna. ²⁰Nepochyboval nevěřičně o Božím zaslíbení, ale posílil se ve víře, a tak vzdal slávu Bohu. ²¹Byl totiž přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, dokáže i splnit, ²²a právě to mu bylo počteno za spravedlnost. ²³Že mu to „bylo počteno“ však není napsáno jen kvůli němu, ²⁴ale také kvůli nám, jimž má být počteno, že věříme v Toho, který vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše. ²⁵On byl vydán pro naše provinění a vzkříšen pro naše ospravedlnění.

Bůh dokazuje svou lásku

5 Nyní, když jsme ospravedlněni z víry, máme pokoj s Bohem skrze našeho Pána, Ježíše Krista. ²Skrze něj jsme také vírou získali přístup k této milosti, v níž stojíme a chlubíme se nadějí Boží slávy. ³A nejen to: chlubíme se i souženými, neboť víme, že souzení působí vytrvalost, ⁴vytrvalost spolehlivost a spolehlivost nadějí. ⁵Tato naděje není klamná; vždyť Bůh do našich srdcí vylil svou lásku skrze Ducha Svatého, jehož nám daroval.

⁶Když jsme my sami byli bezmocní, Kristus v pravý čas zemřel za bezbožné. ⁷Sotva kdo zemře za spravedlivého, i když za dobrého člověka by se snad někdo zemřít odhodlal. ⁸Bůh ale dokazuje svou lásku k nám: Kristus zemřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci. ⁹Sme-li teď jeho krví ospravedlněni, čím spíše skrze něj budeme zachráněni před Božím hněvem! ¹⁰Jestliže jsme ještě jako nepřátelé byli s Bohem smířeni smrtí jeho Syna, čím spíše nás, již smířené, zachrání jeho život! ¹¹A nejen to; chlubíme se samotným Bohem díky našemu Pánu, Ježíši Kristu, který nás s ním usmířil.

Adam a Kristus

¹²Hřích přišel na svět skrze jediného člověka a s hříchem přišla smrt. Smrt se pak rozšířila na všechny lidi, poněvadž všichni zhřešili. ¹³Hřích byl ovšem na světě už před Zákonem, ale když není Zákon, hřích se nepočítá. ¹⁴Od Adama až po Mojžíše tedy vládla smrt, a to i nad těmi, kdo nezhrěšili stejným proviněním jako Adam.

Adam byl předobrazem Toho, který měl teprve přijít. ¹⁵Mezi milostí a proviněním je ovšem rozdíl. Ano, proviněním jednoho mnozí propadli smrti. Boží milost je však mnohem větší! Mnohem spíše tedy byli mnozí obdarováni milostí toho jednoho člověka, Ježíše Krista! ¹⁶Mezi

Božím darem a následkem lidského hříchu je také rozdíl. Jediné provinění vedlo k soudu a odsouzení, ale Boží dar vede k ospravedlnění z mnoha provinění! ¹⁷Kvůli provinění jediného člověka vládla skrze toho jednoho smrt. Čím spíše tedy ti, kdo přijímají hojnou milost a dar spravedlnosti, budou vládnout v životě skrze toho jediného, Ježíše Krista! ¹⁸Ano, skrze jediné provinění přišlo na všechny lidi odsouzení. Stejně tak ovšem skrze jediný spravedlivý čin přišlo na všechny lidi ospravedlnění a život. ¹⁹Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými.

²⁰Když přišel Zákon, provinění se rozmnožilo, ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost! ²¹Proto tak jako hřích vládl ve smrti, milost teď skrze spravedlnost vládne k věčnému životu skrze našeho Pána, Ježíše Krista.

Mrtví hříchu a živí Bohu

6 Co na to řekneme? Budeme pokračovat v hříchu, aby se rozmnožila milost? ²V žádném případě! Jak bychom mohli nadále žít v hříchu my, kdo jsme mu zemřeli? ³Nevíte snad, že když jsme byli pokřtěni do Krista Ježíše, byli jsme všichni pokřtěni do jeho smrti? ⁴Křtem jsme s ním pohřbeni do smrti, abychom – tak jako byl Kristus vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou – i my vkročili do nového života.

⁵Jsmeli s ním ztotožnění ve smrti, jistě s ním budeme ztotožnění i v jeho vzkříšení. ⁶Víme přece, že naše staré já bylo ukřižováno s ním, aby hříšné tělo pozbylo moci, abychom již dále nesloužili hříchu ⁷(kdo zemřel, je přece zbaven hříchu). ⁸Když jsme s Kristem zemřeli, věříme, že s ním také budeme žít. ⁹Víme, že Kristus vstal z mrtvých a už nikdy nezemře – smrt nad ním už nemá moc. ¹⁰Svou smrtí jednou provždy zemřel hříchu, ale teď žije a jeho

život patří Bohu. ¹¹Stejně tak se i vy považujte za mrtvé hříchu a živé Bohu v Kristu Ježíši, našem Pánu.

¹²Nenechte proto ve svých smrtelných tělech vládnout hřích, nepodléhejte jeho žádostem. ¹³Své údy už nevydávejte hříchu za nástroje nepravosti, ale jako zmrtvýchvstalí vydejte sami sebe i své údy Bohu za nástroje spravedlnosti! ¹⁴Hřích už nebude vašim pánem, protože nejste pod Zákonem, ale pod milostí.

Odměna hříchu a Boží dar

¹⁵Nuže, budeme hřešit, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? V žádném případě! ¹⁶Nevíte, že když někomu sloužíte, musíte ho poslouchat? Stáváte se služebníky toho, koho posloucháte, ať už hříchu ke smrti, anebo poslušnosti ke spravedlnosti. ¹⁷Ano, byli jste služebníci hříchu, ale díky Bohu, že jste celým srdcem uposlechli to učení, do něhož jste byli uvedeni. ¹⁸Tak jste byli osvobozeni od hříchu a stali se služebníky spravedlnosti. ¹⁹(Tyto lidské příklady používám s ohledem na vaši lidskou slabost.) Jako jste své údy vydávali do služby nečistoty a nepravosti k páchání nepravosti, tak teď vydávejte své údy do služby spravedlnosti k posvěcení.

²⁰Jako služebníci hříchu jste byli svobodní od spravedlnosti. ²¹Co jste měli z toho všeho, za co se teď stydíte? Vedlo to jen ke smrti! ²²A co teď máte z toho, že jste svobodní od hříchu a sloužíte Bohu? Výsledkem vašeho posvěcení je věčný život! ²³Odměnou hříchu je totiž smrt, ale Božím darem je věčný život v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Duch a litera

7 Nevíte snad, bratři (mluvím přece k těm, kdo znají Zákon), že Zákon panuje nad člověkem jen po dobu jeho života? ²Vždyt i manželka je zákonem vázána ke svému muži, jen dokud dotyčný žije. Jakmile manžel zemře,

je manželského zákona zproštěna. ³Oddá-li se jinému muži, dokud její manžel žije, bude označena za cizoložnici. Pokud však její muž zemře, je od toho zákona svobodná a může se oddat jinému muži, aniž by cizoložila.

⁴Právě tak je tomu s vámi, bratři moji. Skrze Kristovo tělo jste pro Zákon mrtví a můžete se oddat jinému, totiž Tomu, který byl vzkříšen z mrtvých. Konečně tedy můžeme nést ovoce Bohu. ⁵Dokud jsme žili tělesně, Zákon v nás probouzel hříšné vášně, které působily v našich údech tak, že jsme nesli ovoce smrti. ⁶Ted' však, když jsme zemřeli tomu, co nás drželo, jsme Zákon zproštěni, abychom sloužili Bohu nově – prostřednictvím Ducha, a ne postaru – prostřednictvím litery.

Zákon hříchu

⁷Co na to řekneme? Že Zákon je hřích? V žádném případě! Avšak nebýt Zákona, hřích bych ani nepoznal. Například o závidi bych nevěděl, kdyby Zákon neřikal: „Nezávid!“ ⁸Hřích se chopil příležitosti, kterou mu to přikázání skýtalo, a vzbudil ve mně všemožnou závist. Bez Zákona je ovšem hřích mrtvý. ⁹Sám jsem kdysi žil bez Zákona, ale jakmile přišlo přikázání, hřích ožil ¹⁰a já jsem zemřel. Přikázání, které mělo být k životu, je mi tedy nakonec ke smrti. ¹¹Hřích se totiž chopil příležitosti, kterou mu to přikázání skýtalo, oklamal mne a jeho pomocí mě zabil. ¹²Zákon je ovšem svatý, přikázání je svaté, spravedlivé a dobré. ¹³Přineslo mi tedy to dobré smrt? V žádném případě! Hřích se však projevil jako hřích: tím, co bylo dobré, mi způsobil smrt. Díky přikázání se tedy ukázalo, jak je hřích nevslovně duchovný.

¹⁴Víme, že Zákon je hrozný, ale já jsem tělesný, zaprodáný hříchu. ¹⁵Sám nerozumím tomu, co dělám; vždyť nedělám to, co chci, ale to, co nenávidím. ¹⁶Jelikož dělám to, co nechci, souhlasím s tím, že Zákon je dobrý.

¹⁷Nedělám to tedy už já, ale spíše hřích, který je ve mně. ¹⁸Vím totiž, že ve mně (to jest v mé tělesnosti), není nic dobrého. Chtít dobro je mi blízké, ale sílu je konat nepocházím. ¹⁹Nekonám totiž dobro, které chci, ale zlo, které nechci. ²⁰Jelikož tedy dělám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který je ve mně.

²¹Objevují tedy zákon, že když chci konat dobro, je mi nablízku zlo. ²²Ve svém nitru radostně souhlasím s Božím Zákonem, ²³ale ve svých údech vidím jiný zákon, který bojuje proti zákonu mé mysli a činí mě zajatcem zákona hříchu, který je v mých údech. ²⁴Jak ubohý jsem člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto smrtelného těla? ²⁵Děkuji Bohu – skrze Ježíše Krista, našeho Pána! Sám o sobě tedy svou mysl sloužím Zákonu Božímu, ale tělem zákonu hříchu.

Zákon Ducha

OA proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši – pro ty, kdo nežijí podle těla, ale podle Ducha. ²Zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě totiž osvobodil od zákona hříchu a smrti. ³Co bylo pro Zákon kvůli slabosti těla nemožné, to vykonal Bůh: Poslal svého vlastního Syna, aby se vypořádal s hříchem v těle, jaké má hříšný člověk. Na tomto těle odsoudil hřích, ⁴aby spravedlivý požadavek Zákona byl splněn v nás, kdo nežijeme podle těla, ale podle Ducha.

⁵Lidé těla myslí na věci těla, ale lidé Ducha na věci Ducha. ⁶Tělesné smýšlení vede ke smrti, ale smýšlení Ducha k životu a pokoji. ⁷Tělesné smýšlení je Bohu nepřátelské, neboť není a ani nemůže být poddáno Božímu zákonu. ⁸Ti, kdo žijí v těle, se tedy Bohu libit nemohou. ⁹Přebývá-li však ve vás Boží Duch, pak nežijete v těle, ale v Duchu. A kdo nemá Kristova Ducha, ten není jeho. ¹⁰Je-li však Kristus ve vás, tělo je sice kvůli hříchu mrtvé, ale duch díky spravedlnosti žije. ¹¹Přebývá-li ve vás Duch

Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak Ten, který vzkřísil z mrtvých Krista, obživí i vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá.

¹²Nuže, bratři, nejsme nikterak povinni žít podle těla. ¹³Žijete-li podle těla, zemřete; umrtvujete-li skutky těla Duchem, budete žít. ¹⁴Všichni, kdo se dají vést Božím Duchem, jsou totiž Božími syny. ¹⁵Nepřijali jste přece ducha otroctví, abyste se znovu báli. Naopak, přijali jste Ducha synovství, v němž voláme Abba, Otče! ¹⁶Sám Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti. ¹⁷A jsme-li jeho děti, pak jsme i dědicové, totiž dědicové Boží a společnické Kristovi. Máme-li podíl na jeho utrpení, budeme mít podíl i na jeho slávě!

Utrpení a sláva

¹⁸Mám totiž za to, že naše nynější utrpení nejsou srovnatelná se slávou, jež na nás má být zjevena. ¹⁹Všechno stvoření s toužebným očekáváním vyhlíží zjevení Božích synů. ²⁰Stvoření je totiž podrobno marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je marnosti podrobil. Chová však naději, ²¹že jednou bude vysvobozeno z otroctví zkázy do slavné svobody Božích dětí. ²²Víme přece, že všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu. ²³A nejen ono, ale i my, kteří okoušíme první ovoce Ducha, i my ve svém nitru sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla. ²⁴Byli jsme totiž spaseni nadějí. Naděje, která je zjevná, ovšem není naděje. Kdo něco vidí, proč by v to ještě doufal? ²⁵Doufáme-li však v to, co nevidíme, pak to trpělivě očekáváme.

²⁶A tak nám také Duch pomáhá v našich slabostech. Když ani nevíme, za co a jak se správně modlit, sám Duch prosí s nevýslovným sténáním za nás. ²⁷Ten, který zkoumá srdce, ovšem rozumí smyslu Ducha, že podle Boží vůle prosí za svaté.

²⁶Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému – totiž těm, které povolal podle svého záměru. ²⁹Ty, které předem znal, totiž předurčil, aby se podobali jeho Synu, aby se tak stal prvorozeným mezi mnoha sourozenci. ³⁰A které předurčil, ty také povolal, a které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil.

Co nás oddělí ?

³¹Co na to řekneme? Když je Bůh s námi, kdo proti nám? ³²Neušetřil svého vlastního Syna, ale vydal ho za nás za všechny; jak by nám s ním tedy nedaroval i všechno ostatní? ³³Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh ospravedlňuje! ³⁴Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus zemřel, ale hlavně byl vzkříšen z mrtvých, je po Boží pravici a prosí za nás! ³⁵Co nás oddělí od Kristovy lásky? Snad soužení, úzkost nebo pronásledování, hlad, nahota, nebezpečí nebo meč? ³⁶Jak je psáno:

„Pro tebe nás zabíjejí v kteroukoli chvíli,
za ovce na porážku mají nás.“

³⁷V tom všem ale skvěle vítězíme skrze Toho, který nás miluje! ³⁸Jsem si jist, že smrt ani život, andělé, vrchnosti ani mocnosti, věci přítomné ani budoucí, ³⁹výšina ani hlubina ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Izrael – Boží vyvolení

9 Říkám pravdu v Kristu, nelžu; i mé svědomí v Duchu Svatém potvrzuje, ²že v srdci nosím hluboký zármutek a neustálou bolest. ³Přál bych si sám být zavržen od Krista ve prospěch svých bratrů, svých tělesných příbuzných, ⁴Izraelitů! Jim totiž patří synovství, sláva i smlouvy, jim byl dán Zákon, bohoslužba i zaslíbení, ⁵jejich jsou otcové

a z nich tělesně pochází Kristus, který je nade vším, Bůh požehnaný na věky! Amen.

⁶Ale ne že by Boží slovo selhalo. Ne všichni z Izraele jsou totiž opravdu Izrael. ⁷Ne všichni jsou jeho dětmi jen proto, že jsou símě Abrahamovo. Říká přece: „Tvé símě bude povoláno v Izákovi.“ ⁸To znamená, že Božími dětmi nejsou děti těla, ale za símě se počítají děti zaslíbení. ⁹Šlo totiž právě o slovo zaslíbení: „V tento čas přijdu a Sára bude mít syna.“ ¹⁰A to není vše. Z téhož muže, našeho otce Izáka, počala Rebeka dva syny. ¹¹Ještě se nenarodili a neudělali nic dobrého ani zlého, aby se však Boží rozhodnutí opíralo o vyvolení (nešlo totiž o skutky, ale o Toho, který povolává), ¹²bylo jí řečeno: „Starší bude sloužit mladšímu.“ ¹³Jak je psáno: „Jákoba jsem si zamiloval, Ezaua jsem však zavrhl.“

¹⁴Co na to řekneme? Není Bůh nespravedlivý? V žádném případě! ¹⁵Už Mojžíšovi přece řekl: „Smiluji se, nad kým se smiluji, a slituji se, nad kým se slituji.“ ¹⁶Nezáleží tedy na tom, kdo chce, nebo na tom, kdo se snaží, ale na Bohu, který se smilovává. ¹⁷Faraonovi přece Písmo říká: „Proto jsem tě pozdvihl, abych na tobě ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.“ ¹⁸Smilovává se tedy, nad kým chce, a koho chce, zatvrzuje.

Hrnčář a nádoby

¹⁹Možná mi řekneš: „Co mu tedy ještě vadí? Copak se někdo vzepřel jeho vůli?“ ²⁰Ale člověče, kdo vůbec jsi, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: „Proč jsi mě udělal takhle?“ ²¹Nemá snad hrnčář hlínu ve své moci? Ze stejné hroudy může udělat jednu nádobu na ozdobu a druhou na smetí. ²²A co když Bůh, ačkoli chtěl projevit svůj hněv a ukázat svou moc, snášel s velikou trpělivostí nádoby hněvu, určené ke zničení? ²³Co když chtěl ukázat bohatství své slávy na nádobách milosrdenství,

které připravil ke slávě, ²⁴totiž na nás, které povolal nejen z Židů, ale i z pohanů? ²⁵Jak stojí u Ozeáš:

„Ne svůj lid nazvu lidem svým,
nemilovanou budu milovat.“

²⁶„Na místě, kde slyšali: ‚Nejste můj lid,‘
syny živého Boha se budou nazývat.“

²⁷Izaiáš pak volá ohledně Izraele:

„Byť bylo synů Izraele jak písku v moři,
jen hrstečka z nich se zachrání.

²⁸Hospodin učiní konec rychle a spravedlivě,
své slovo na zemi rychle naplní.“

²⁹Ještě předtím Izaiáš řekl:

„Kdyby nám Hospodin zástupů nezanechal símě,
dopadli bychom jako Sodoma,
byli bychom na tom jako Gomora!“

Kdo věří, se nezklame

³⁰Co na to řekneme? Že pohané, kteří o spravedlnost neusilovali, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti z víry. ³¹Izrael usiloval o spravedlnost Zákona, ale nikdy jí nedosáhl. ³²Proč? Protože ji nehledali na základě víry, ale na základě skutků Zákona. Narazili na kámen úrazu, ³³jak je psáno:

„Hle, pokládám na Sionu
kámen úrazu a skálu pohoršení,
kdokoli však v něj věří,
se jistě nezklame.“

10 Bratři, modlím se k Bohu za touhu svého srdce – za spásu Izraele. ²Mohu dosvědčit, jak horlí pro Boha, jenže v nevědomosti. ³Jelikož neznají Boží spravedlnost,

snaží se udržet svou vlastní spravedlnost, místo aby se poddali té Boží. ⁴Kristus je totiž završením Zákona, aby byl ospravedlněn každý věřící.

⁵O spravedlnosti ze Zákona píše Mojžiš takto: „Člověk, který ty věci plní, z nich bude žít.“ ⁶Spravedlnost z víry však mluví takto: „Neřkej si v srdci: Kdo vystoupí do nebe?“ (totiž přivést Krista dolů), ⁷ani: „Kdo sestoupí do propasti?“ (totiž vyvést Krista z mrtvých). ⁸Co tedy říká? „Slovo je ti velmi blízko; je ve tvých ústech a ve tvém srdci“ To je to slovo víry, které kážeme.

⁹Vyznás-li svými ústy, že Ježíš je Pán, a uvěříš-li v srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. ¹⁰Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy pak vede ke spáse. ¹¹Vždyť Písmo říká: „Kdokoli v něj věří, se jistě nezklame.“ ¹²Mezi Židem a Řekem tedy není rozdíl: všichni mají téhož Pána, štědrého ke všem, kdo ho vzývají. ¹³Vždyť „Kdokoli by vzýval jméno Hospodina, bude zachráněn.“

Kdo uvěřil naší zprávě?

¹⁴Jak ale budou zývat Toho, v něhož neuvěřili? A jak uvěří v Toho, o němž neslyšeli? A jak uslyší bez kazatele? ¹⁵A jak budou kázat, když nebyli poslání? Jak je psáno:

„Jak vítaný je příchod posluš pokoje,
posluš dobrých zpráv!“

¹⁶Ne všichni ale přijali evangelium. Vždyť už Izaiáš říká: „Kdo, Hospodine, uvěřil naší zprávě?“ ¹⁷Víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Boží. ¹⁸Ptám se ale: Copak neslyšeli? Právě naopak:

„Po celé zemi se jejich hlas šíří,
v nejzazších končinách jejich slova zní.“

¹⁹Ptám se tedy: Copak Izrael nerozuměl? Už Mojžiš kdysi řekl:

„Kvůli těm, kdo nejsou národ,
vzbudím ve vás žárlivost,
kvůli nevědomému národu
vás k hněvu popudím.“

²⁰Izaiáš to říká ještě odvážněji:

„Dal jsem se najít těm, kdo mě nehledali,
ukázal jsem se těm, kdo o mně nestáli.“

²¹O Izraeli však říká:

„Po celý den jsem vztahoval ruce
k lidu nevěřícímu a vzpurnému.“

Zavrhl Bůh svůj lid?

IPtám se tedy: Zavrhl Bůh svůj lid? V žádném případě! Vždyť i já jsem Izraelita, ze semene Abrahamova, z pokolení Benjamínova. ²Bůh nezavrhl svůj lid, který odedávna znal. Znáte přece vyprávění Písma o tom, jak si Eliáš Bohu stěžoval na Izrael: ³„Pane, tvé proroky pobili a tvé oltáře rozbořili; zůstal jsem jen já, a i mně usilují o život!“ ⁴Jak mu tehdy Bůh odpověděl? „Ponechal jsem si sedm tisíc mužů, kteří neklekali před Baalem.“ ⁵Stejně tak i nyní zůstala hrstka vyvolených milostí. ⁶(Je to díky milosti, ne díky skutkům, jinak by milost už nebyla milost. Kdyby to bylo díky skutkům, nebylo by to milostí – jinak by skutek už nebyl skutek.)

⁷Co dodat? Izrael stále nenašel to, co hledá. Vyvolení toho dosáhli, ale ostatní byli zatvrzení. ⁸Jak je psáno:

„Bůh otupil jejich ducha:
jejich oči dodnes nevidí,
jejich uši neslyší.“

⁹A David říká:

„Jejich stůl ať se jim stane léčkou a pastí,
kamenem úrazu a odplatou.
¹⁰Ať se jim v očích zatmí, tak aby neviděli,
a jejich záda navždy sehní.“

¹¹Ptám se tedy: Klopýtli snad Židé tak, aby nevstali?
V žádném případě! Vždyť jejich selháním dospěla spása
k pohanům, aby to v nich vzbudilo žárlivost. ¹²Když tedy
jejich selhání obohatilo svět a jejich újma obohatila
pohany, co teprve jejich naplnění?!

Větve téže olivy

¹³Vám pohanům tedy říkám, že jakožto apoštol pohanů
jsem na svou službu náležitě hrdý. ¹⁴Kéž bych ale skrze
ni mohl vzbudit žárlivost svých příbuzných a některé
z nich přivést ke spáse! ¹⁵Když totiž jejich odmítnutí zna-
mená smíření světa, co jiného může znamenat jejich
přijetí, nežli život z mrtvých?

¹⁶Jsou-li svaté prvotiny, je svaté i těsto. Je-li svatý kořen,
jsou svaté i větve. ¹⁷Ano, některé větve byly vylomeny a ty,
planá oliva, jsi byl naroubován mezi ně. Čerpáš mizu
z kořene téže olivy, ¹⁸a tak se nepovyšuj nad větve. Chceš-li
se povyšovat, věz, že ty neneseš kořen, ale kořen tebe.

¹⁹Možná řekneš: „Ty větve byly vylomeny, abych já byl
naroubován.“ ²⁰Dobře. Byly vylomeny kvůli nevěře, ty
však stojíš díky víře. Nebuď domyšlivý, ale boj se. ²¹Když
Bůh neušetřil původní větve, věz, že by neušetřil ani tebe.
²²Uvědom si tedy Boží laskavost i přísnost: k těm, kdo
padli, přísnost, ale k tobě laskavost, pokud ovšem v této
laskavosti zůstaneš. Jinak budeš vyřat i ty, ²³zatímco oni
budou naroubováni, nezůstanou-li v nevěře. Ano, Bůh
je může naroubovat zpět! ²⁴Když jsi ty mohl být vyřat

z původní plané olivy a proti přírodě byl naroubován do
ušlechtilé olivy, čím spíše budou oni jakožto původní
větve naroubováni do své vlastní olivy?

Tajemství spásy

²⁵Nechci, bratři, abyste nevěděli o tomto tajemství
(abyste nespoleháli na vlastní moudrost): Část Izraele se
zatvrdila, ale jen dokud se nenaplní počet pohanů. ²⁶Na-
konec však bude spasen celý Izrael, jak je psáno:

„Spasitel přijde ze Sionu,
aby od Jákoba odňal bezbožnost.

²⁷Toto pak bude má smlouva s nimi,
jakmile odstraním jejich hřích.“

²⁸Co do evangelia se tedy kvůli vám stali nepřáteli, ale
co do vyvolení jsou to kvůli otcům milovaní Boží. ²⁹Bůh
nelituje svých darů a povolání! ³⁰Vy jste kdysi Boha ne-
poslouchali, ale pro jejich neposlušnost teď přišlo milo-
srdenství na vás. ³¹Právě tak jej teď neposlechli oni, aby
pro milosrdenství prokázané vám přišlo milosrdenství
i na ně. ³²Bůh zahrnul všechny lidi pod neposlušnost,
aby se nade všemi smiloval.

³³Ta hloubka Božího bohatství, jeho moudrosti a vě-
dění! Jak nevyzpytatelné jsou jeho soudy, jak nevystiží-
telné jeho cesty! Vždyť:

³⁴„Kdo poznal Hospodinovu mysl?
Kdo mu kdy v něčem poradil?“

³⁵„Kdo mu co dal jako první,
aby mu to Bůh odplatil?“

³⁶Všechno je z něj, skrze něj a pro něj! Jemu buď sláva
na věky! Amen.

Údy jednoho těla

12 Pro Boží milosrdenství vás vyzývám, bratři, abyste vydávali své životy Bohu jako živou, svatou a příjemnou oběť; to bude vaše pravá bohoslužba. ²Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé.

³Pro milost, jíž se mi dostalo, říkám každému z vás, ať si o sobě nemyslí více, než by měl. Každý ať smýšlí střízlivě, v souladu s mírou víry, kterou mu Bůh udělil. ⁴Jako máme v jednom těle mnoho údů, ale všechny údy nemají stejný úkol, ⁵tak i nás je mnoho, ale v Kristu jsme jedno tělo a jako jednotlivé údy patříme k sobě navzájem. ⁶Podle milosti, jíž se nám dostalo, máme rozdílné dary: kdo má prorocství, ať je užívá v souladu s vírou; ⁷kdo má službu, ať slouží; kdo je učitel, ať učí; ⁸kdo umí povzbuzovat, ať povzbuzuje; kdo rozdává, ať je štědrý; kdo pečuje, ať je pilný; kdo pomáhá potřebným, ať to dělá s radostí.

Přemáhej zlo dobrem

⁹Láska ať je bez přetvářky. Mějte odpor ke zlu, tíhněte k dobru. ¹⁰Milujte se navzájem bratrskou láskou, projevujte si navzájem uctivost. ¹¹V pilnosti buďte vytrvalí, ve službě Pánu horliví, ¹²v naději radostní, v soužení trpěliví, v modlitbě vytrvalí, ¹³přispívejte svatým v nouzi, věnujte se pohostinnosti. ¹⁴Dobrořečte těm, kdo vás pronásledují – nezlořečte, ale dobrořečte. ¹⁵Radujte se s radujícími, plačte s pláčícími. ¹⁶Berte na sebe navzájem ohled, nebuďte domýšliví, ale ztotožňujte se s obyčejnými. Nespoléhejte na vlastní moudrost. ¹⁷Nikomou neodplácejte zlo zlem. Ať všichni vidí, že vám jde o dobro. ¹⁸Pokud záleží na vás, mějte se všemi lidmi pokoj. ¹⁹Nemstěte se sami, milovaní, ale dejte místo hněvu – je přece psáno: „Má je pomsta, já zjednám odplatu, praví Hospodin.“ ²⁰A tak:

„Hladoví-li tvůj nepřítel, dej mu najíst, a pokud zízíní, dej mu pit. Tím, že to uděláš, řefavě uhlí mu shrneš na hlavu.“

²¹Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem.

Komu čest, tomu čest

13 Každý ať se podřizuje vládnoucí moci. Veškerá moc je totiž od Boha, takže současné vlády jsou zřízeny Bohem. ²Kdo tedy odmítá vládu, bouří se proti Božímu zřízení; a vzbouřence čeká jistý trest. ³Vládcové přece nejsou postrachem pro ty, kdo konají dobro, ale zlo. Chceš se nebát vlády? Konej dobro a vláda tě pochválí; ⁴je přece Božím služebníkem pro tvé dobro. Pácháš-li však zlo, boj se! Vláda netřímá meč nadarmo; je přece Božím služebníkem, jenž po zásluze trestá zločince.

⁵Proto se musíme podřizovat – nejen kvůli hrozbě trestu, ale i kvůli svědomí. ⁶Proto také platíte daně – vždyť jsou to Boží služebníci a pilně se věnují své práci. ⁷Každému tedy dávejte, co jste povinni: komu daň, tomu daň, komu clo, tomu clo, komu vážnost, tomu vážnost, komu čest, tomu čest.

Kdo miluje, splnil Zákon

⁹Nikomou nedlužte nic než vzájemnou lásku; kdo miluje druhého, totiž naplnil Zákon. ¹⁰Vždyť přikázání „Necizolož, nezabíjej, nekraď, nelži, nezávid“ a všechna ostatní jsou shrnuta ve větě: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ ¹⁰Láska bližnímu nikdy neublíží – proto je láska naplněním Zákona.

¹¹A ještě něco. Rozumějte, jaká je doba, protože přišel čas probudit se ze spánku. Spása je nám teď blíž, nežli když jsme uvěřili. ¹²Noc pokročila a den je blízko.

Odložme proto skutky tmy a oblečme zbroj světla! ¹³Žijme poutivě jako ve dne: ne v obžerství a opilství, ne zhyřale a nestydatě, ne ve svárech a závisti. ¹⁴Místo starostí o tělesné touhy se oblečte do Pána Ježíše Krista.

Nesud' bratra

14 Přijímejte ty, kdo jsou choulostiví ve víře, a to bez hádek o názorech. ²Někdo věří, že smí jíst všechno, ale choulostivý jí jen zeleninu. ³Kdo jí všechno, ať nepohrdá tím, kdo nejí, a kdo nejí, ať nesoudí toho, kdo jí – vždyť Bůh jej přijal! ⁴Kdo vůbec jí, že soudíš cizího služebníka? Před svým vlastním pánem obstojí či selže. A on obstojí – Bůh jej dokáže podepřít!

⁵Někdo si cení jednoho dne nad jiné, pro někoho je den jako den. Každý ať je přesvědčen o vlastním názoru. ⁶Kdo drží svátek, drží ho Pánu, a kdo ho nedrží, nedrží ho Pánu. Kdo jí, jí Pánu, neboť děkuje Bohu, a kdo nejí, nejí Pánu a děkuje Bohu. ⁷Nikdo z nás totiž nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. ⁸Žijeme-li, žijeme Pánu; umíráme-li, umíráme Pánu. Ať už tedy žijeme či umíráme, patříme Pánu. ⁹Vždyť proto Kristus zemřel, vstal z mrtvých a ožil – aby byl Pánem živých i mrtvých.

¹⁰Proč tedy soudíš svého bratra? Anebo ty, proč pohrdáš svým bratrem? Všichni přece staneme před Kristovým soudem. ¹¹Jak je psáno:

„Jakože jsem živ, praví Hospodin,
každé koleno přede mnou poklekne
a každý jazyk se vyzná Bohu.“

¹²Každý z nás tedy složí Bohu účet sám za sebe.

Nepohoršuj bratra

¹³Přestaňme proto soudit jedni druhé. Raději posudte, jak bratra ničím neurazit a nepohoršit. ¹⁴Vím a v Pánu

Ježíši mám naprostou jistotu, že nic není nečisté samo o sobě; má-li to však někdo za nečisté, je to pro něj nečisté. ¹⁵Trápi-li se tvůj bratr kvůli tomu, co jíš, pak už se neřídíš láskou. Přestaň svým jídlem hubit člověka, za kterého zemřel Kristus! ¹⁶Ať se o tom, co je pro vás dobré, nemluví zle. ¹⁷V Božím království přece nejdě o jídlo a pítí, ale o spravedlnost, pokoj a radost v Duchu Svátém. ¹⁸Kdo takto slouží Kristu, se líbí Bohu a má lidské uznání.

¹⁹Usilujme tedy o to, co vede k pokoji a vzájemnému budování. ²⁰Nenič Boží dílo kvůli jídlu! Jistě, všechno je čisté, ale je špatné pohoršovat člověka jídlem. ²¹Je lepší nejíst maso, nepít víno a vyvarovat se všeho, co tvého bratra uráží, svádí nebo oslabuje. ²²Ty sám máš víru? Měj si ji sám před Bohem. Blaze tomu, kdo se sám neodsuzuje za to, co schvaluje. ²³Kdo má ale při jídlu pochybnosti, je odsouzen, protože se nechová podle své víry. A cokoli není z víry, je hřích.

15 My silní musíme nést slabosti těch, kdo silní nejsou. Nemějme ohled jen sami na sebe, ²ale každý se snažme vyhovět bližnímu. Usilujme o prospěch a posílení druhých. ³Vždyť ani Kristus nebral ohled sám na sebe; naopak, je psáno: „Urážky těch, kdo uráží tebe, na mě dopadly.“ ⁴Všchno, co bylo v minulosti zapsáno, bylo zapsáno pro naše poučení, abychom byli trpěliví a získali v Písmu útěchu a naději. ⁵Kéž vám Bůh trpělivosti a útechy daruje vzájemnou svornost ve shodě s Kristem Ježíšem, ⁶tak abyste svorně a jednomyslně oslavovali Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista.

Naděje Židů i pohanů

⁷Přijímejte se tedy navzájem, jako Kristus přijal nás do Boží slávy. ⁸Ríkám vám, že Ježíš Kristus se pro Boží věrnost stal služebníkem Židů, aby potvrdil zaslíbení daná

otcům^{9a} aby i pohané slavili Boha za jeho milosrdenství. Jak je psáno:

„Budu tě vyznávat mezi národy,
svými písněmi tvé jméno oslavím.“

¹⁰A jinde Písmo říká:

„Radujte se, národy, s lidem jeho!“

¹¹A ještě jinde:

„Všechny národy ať chválí Hospodina,
všichni lidé ať jej velebí!“

¹²A jinde Izaiáš říká:

„Vypučí výhonek Jišajův,
vztyčí se, aby vládl národům.
Naděje národů bude v něm.“

¹³Kéž vás tedy Bůh naděje naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, tak aby vaše naděje rostla mocí Ducha Svátého stále víc a víc.

Pavlovo poslání

¹⁴Mám o vás jistotu, bratři moji, že jste plni dobroty, máte hojnost veškerého poznání a sami se dokážete napomínat navzájem. ¹⁵Přesto jsem se vám, bratři, osmělil v dopise připomenout některé věci jako ten, komu Bůh udělil milost ¹⁶sloužit Ježíši Kristu mezi pohany. Smyslem mé kněžské služby při Božím evangeliu je, aby Bůh přijal pohany jako libou obět, posvěcenou Duchem Svátým.

¹⁷Tato služba Bohu je můj chloubou v Kristu Ježíši. ¹⁸Neodvážil bych se něco říkat, kdyby to skrze mne Kristus také nekonal k přivedení pohanů k poslušnosti slovem i skutkem, ¹⁹v mocí divů a zázraků, v mocí Božího Ducha, takže jsem od Jeruzaléma až po Illyrii vše kolem

dokola naplnil Kristovým evangeliem. ²⁰Šlo mi o to, kázat evangeliem tam, kde o Kristu ještě neslyšeli, abych nastavěl na cizím základě. ²¹Jak je psáno:

„Ti, kterým nebyl ohlášen, jej spatří,
ti, kdo nikdy neslyšeli, pochopí.“

Plány do budoucna

²²To vše mi dlouho bránilo přijít k vám. ²³Teď už ale v těchto krajích nemám místo, a protože vás už mnoho let toužím navštívit, ²⁴rád bych se u vás zastavil cestou do Španěl. Pevně doufám, že se s vámi setkám a že mě vypravíte na další cestu; především se ale těším na chvíle s vámi.

²⁵Teď ovšem cestuji do Jeruzaléma, abych posloužil svatým. ²⁶Církve v Makedonii a Řecku se totiž rozhodly uspořádat sbírku pro chudé, kteří jsou mezi svatými v Jeruzalémě. ²⁷Rozhodli se sami, zároveň však i proto, že jsou jejich dlužníky. Když jako pohané získali podíl na jejich duchovních statcích, mají povinnost pomoci jim těmi hmotnými. ²⁸Jakmile ten úkol splním a předám jim výtěžek sbírky, vypravím se přes vás do Španěl. ²⁹A vím, že až k vám přijdu, přijdu v plnosti požehnání Kristova evangelia.

³⁰Bratři, pro Pána Ježíše Krista a pro lásku Ducha vás prosím, abyste mi pomohli v mém boji. Modlete se za mne k Bohu, ³¹abych byl vysvobozen od nevěřících v Judsku a aby svatí tuto mou službu Jeruzalému přijali. ³²Dá-li Bůh, s radostí pak přijdu k vám a odpočinu si mezi vámi. ³³Bůh pokoje kéž je s vámi všemi. Amen.

Pozdravy

16 Doporučuji vám naši sestru Fébé, služebnici církve v Kenchrejích. ²Přivítejte ji v Pánu, jak se na svaté sluší, a buďte jí nápomocni, v jakékoli záležitosti by vás

potřebovala, neboť je to zastánkyně má i mnoha dalších.

³Pozdravte Priscilu s Akvilou, mé spolupracovnice v Kristu Ježíši, ⁴kteří pro mne nasadili vlastní hrdlo, takže jsem jim zavázán nejen já, ale i všechny církve z pohanů. ⁵Pozdravte i církev u nich doma. Pozdravte mého milovaného Epeneta, který je prvním Kristovým ovocem v Řecku. ⁶Pozdravte Marii, která se pro nás tolik napracovala. ⁷Pozdravte Andronika s Junii, mé krajany a spoluvězně, významné apoštoly, kteří patřili Kristu dříve než já. ⁸Pozdravte Amplia, kterého miluji v Pánu. ⁹Pozdravte našeho spolupracovníka v Kristu, Urbana, a mého milovaného Stachyna. ¹⁰Pozdravte Apella, osvědčeného v Kristu. Pozdravte všechny doma u Aristobula. ¹¹Pozdravte mého krajana Herodiona. Pozdravte všechny, kdo patří Pánu v Narkisově domě. ¹²Pozdravte Tryfěnu a Tryfósu, které pracují pro Pána. Pozdravte milovanou Persidu, která se pro Pána tolik napracovala. ¹³Pozdravte Rufa, vyvoleného v Pánu, a jeho i moji matku. ¹⁴Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Herma, Patroba, Hermu a všechny sourozence tam od nich. ¹⁵Pozdravte Filologa a Julii, také Nerea a jeho sestru, Olympa i všechny svaté tam od nich. ¹⁶Pozdravte se navzájem svatým polibkem. Pozdravují vás církve Kristovy.

¹⁷Bratři, prosím vás, dávejte si pozor na ty, kdo působí roztržky a kladou překážky učení, které jste poznali. Vyhýbejte se jim! ¹⁸Takoví lidé neslouží našemu Pánu Ježíši Kristu, ale svému břichu. Jde jim jen o to, aby svými lahodnými řečmi a pochlebováním oklamali srdce bezelstných. ¹⁹O vaší oddanosti se ale ví všude! Mám z vás radost, ale přeji si, abyste byli moudří, pokud jde o dobro, a nevinní, pokud jde o zlo.

²⁰Bůh pokoje už brzy rozdrtí satana pod vašimi nohama. Milost našeho Pána Ježíše Krista s vámi. Amen.

²¹Pozdravuje vás můj spolupracovník Timoteus a moji krajané Lukios, Jáson a Sozipater. ²²Pozdravuji vás v Pánu já, Tercius, který jsem tento dopis psal. ²³Pozdravuje vás Gaius, hostitel můj i celé církve. Pozdravuje vás městský pokladník Erastus a bratr Kvartus. ²⁴Milost našeho Pána Ježíše Krista s vámi všemi. Amen.

²⁵Tomu, který má moc vás posílit na základě mého evangelia a kázání Ježíše Krista skrze zjevení tajemství, jež bylo po věčné časy skryto, ²⁶ale nyní bylo zjeveno a podle nařízení věčného Boha bylo skrze prorocká Písma oznámeno všem národům, aby je uposlechly ve víře – ²⁷jemu jedinému moudrému Bohu buď sláva skrze Ježíše Krista na věky. Amen.